

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1369/2019
21.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића, Драгана Аћимовића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Светолика Стојановића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Светолика Стојановића адвоката Момчила Ковачевића поднетом против правоснажних пресуда Вишег суда у Нишу К број 142/17 од 28.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 667/19 од 22.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2020. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Светолика Стојановића поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 142/17 од 28.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 667/19 од 22.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр. 142/17 од 28.03.2019. године окривљени Светолик Стојановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.08.2015. године до 18.09.2015. године.

Наведеном пресудом према окривљеном Светолику Стојановићу је на основу члана 87. став 1. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, ножа без сечива, металног рукохвата, пластичних црних корица, за кога је одређено да ће се по правоснажности пресуде предати у ПУ Ниш и уништити.

Истом пресудом обавезан је окривљени Светолик Стојановић да Вишем суду у Нишу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 65.500,00 динара, на име судског паушала износ од 9.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка Вишег јавног тужилаштва у Нишу плати износ од 103.982,80 динара, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења у смислу члана 264. став 1. и члана 261. став 2.

тачка 9. ЗКП, док је оштећени АА упућен на парницу ради остваривања имовинско правног захтева у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 667/19 од 22.08.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног Светолика Стојановића и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 142/17 од 28.03.2019. године.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Светолика Стојановића адвокат Момчило Ковачевић због повреда закона из члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлуку, другостепеном или првостепеном суду, или да другостепену пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе јер дело које му се ставља на терет није кривично дело јер је учињено у нужној одбрани, или да га осуди због прекорачења нужне одбране или покушаја убиства на мах и изрекне му блажу санкцију или ослободи од казне.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП).

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Светолика Стојановића је неоснован.

Бранилац окривљеног Светолика Стојановића у захтеву наводи да је критичном приликом оштећени започео сукоб, да је окривљени осећао најјачи интензитет афекта и страха за живот, па је кривично правне радње требао квалификовати као нужну одбрану или покушај убиства на мах, а како то судови нису учинили, на штету окривљеног учињена је повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Одредбом члана 19. став 2. КЗ прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад.

Одредбом члана 115. КЗ прописано је да ко другог лиши живота на мах доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом, злостављањем или тешким вређањем од стране убијеног, казниће се затвором од 1 до 8 година.

Из изреке првостепене пресуде којом је окривљени Светолик Стојановић оглашен кривим произилази да је у време и на месту ближе описаном у изреци те

пресуде са умишљајем започео извршење кривичног дела убиства из члана 113. КЗ, тако што је након вербалног сукоба са оштећеним АА, у току кога је оштећени пришао окривљеном, који је седео на обореној бандери и задао му ударац руком у пределу тела, устао са бандере, пришао оштећеном и тада су окривљени и оштећени почели међусобно да се гурају и ударају рукама по телу којом приликом је окривљени левом руком из џепа панталона извадио нож са металним рукохватом, који је понео са собом, и у намери да оштећеног лиши живота истим убо оштећеног у леви слабински предео наневши му лаку телесну повреду..., па су окривљени и оштећени наставили да се гурају и ударају рукама..., удаљили се од места на коме је отпочео сукоб, заједно пали на земљу и то окривљени на леђа, а оштећени изнад њега окренут према окривљеном предњим делом тела и тада је окривљени ножем који је држао у левој руци наставио да убада оштећеног у пределу стомака и грудног коша у намери да га лиши живота..., у најмање седам временских одвојених аката при чему му је нанео тешке телесне повреде опасне по живот..., када им је пришао мештанин ББ који је окривљеног ухватио за леву руку, заврнуо је и тако му одузео нож из ког разлога окривљени није довршио започето кривично дело, након чега је окривљени отрчао, којом приликом је био урачунљив, свестан да је његово дело противправно и забрањено па је хтео његово извршење.

Из чињеничног описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени Светолик Стојановић оглашен кривим првостепеном пресудом, не произилази да су радње окривљеног биле неопходно потребне да би окривљени од себе одбио истовремени противправни напад, као ни да је окривљени критичном приликом био доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом, злостављањем или тешким вређањем оштећеног. По налажењу Врховног касационог суда критичном приликом се радило о међусобној тучи окривљеног и оштећеног, а након вербалног сукоба и ударања руком окривљеног од стране оштећеног, у којој тучи је окривљени употребио нож и то прво у стојећем положају, па пошто се туча наставила и пошту су окривљени и оштећени пали, и у лежећем положају, при чему је окривљени оштећеног убо више пута у виталне делове тела и нанео му тешке телесне повреде опасне по живот, а са нападом ножем је престао тек пошто га је треће лице у томе спречило, због чега је кривично дело остало у покушају, па по налажењу овог суда на окривљеног Светолика Стојановића није могао бити примењен институт нужне одбране, нити су се његове радње могле квалификовати као кривично дело убиство на мах у покушају.

Како се у радњама извршења кривичног дела за које је окривљени Светолик Стојановић оглашен кривим побијаним пресудама стичу субјективни и објективни елементи кривичног дела убиства у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, Врховни касациони суд је наводе захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, оценио као неосноване.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнуте повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, обзиром да у образложењу те повреде бранилац окривљеног изражава свој став о висини изречене казне, дајући при томе

сопствену оцену олакшавајућих околности на страни окривљеног, а што представља чињенично утврђење суда и као такво у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП што не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић